

JENNIFER BARDSLEY

magus
õnn

Originaali tiitel:
Jennifer Bardsley
Sweet Bliss
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See on väljamõeldis. Nimed, tegelaskujud, organisatsioonid, kohad, sündmused ja juhtumised on autori kujutlusvõime vili või neid kasutatakse väljamõeldise osana.

Tõlkinud Anu Rooseniit
Toimetanud Ilona Raidmaa
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Letitia Hasser

Text copyright © 2021 by Jennifer Bardsley. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

E05426123
ISBN 978-9949-87-090-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

*Minu sõbrale Muffie Humphreyle,
kes tuletas mulle meelde minu väärtust*

ESIMENE PEATÜKK

Kui Toby märkas hüljest, teadis Julia, et see tähendab sekeldusi. Tema pruun labrador oli nii mõndagi – truu, südamlilik, põrgulikult armas –, aga kindlasti mitte nutikas. Nende sõpruse kuue kuu jooksul oli Julia tema tõugu rohkem kui korra kirunud. Kui temas oleks natukenegi krantsi, oleks ta ehk targem. Aga praegu ujus tema abitu kutsikas avavee poole ning Julia sai vaid karjuda, nii kuis kopsud võtsid.

„Toby, tule tagasi!“ Julia pani käed suu ümber ja hüüdis nii kõvasti, et kõri tuikas. Harper Landingu koertepark oli kolmnurgakujuline, kahes küljes aed ja kolmas täielikult avatud Puget Soundi poole. Eemal särasid Olympicu mäed, tipud juuni keskpaigas endiselt lumised. Julia sörkis jääkülma vee piirile ja hüüdis uuesti oma koera. „Toby! Tule tagasi!“

Labrador ei reageerinud. Ta pladistas metsikult hülge poole, kes torkas ikka ja jälle pea veest välja, et mõne hetke pärast taas kaduda nagu jonnakas auhind.

„Mida paganat Toby teeb?“ küsis räme hääl. „Ta on nüüd juba sajaardi kaugusel.“ George Fiege, Julia kauaaegne sõber ja raamatupidaja, seisis tema kõrval, Jack Russelli terjer Midas jalge ees.

„Toby tuleb tagasi. Peab tulema.“ Julia hammustas huulde ja varjas käega silmi. „Toby!“ hüüdis ta uuesti.

„Rumal koer,“ pomises George. Aga ta lisis oma häälejõu ja üürgas Toby nime.

Peagi seisis väike rahvasumm kivisel rannal, hüüdis ja palvetas Toby naasmise nimel. Julia ja Toby käisid koerapargis regulaarselt ning see oli Harper Landing, väike linnake Põhja-Seattle'is, kus kõik ei pruukinud küll kõiki tunda, aga kahtlemata teadsid nad Julia Harperit, linna asutaja lapse-lapse-lapse-lapselast. Julia oli ka Magusa Õnne Külmutatud Jogurti nagu ka poole peatänava kahekümne kaheksa aastane omanik. Ta oli Magusa Õnne üle uhke, aga pärandi ülejäänud osa tekitas temas ebamugavust.

„Ta ei tule tagasi.“ Julia katkus oma pikki blonde juukseid. „Toby tundub kohutavalt väsinud olevat. Kui ta ujub veel kaugemale, ei pruugi tal olla jõudu tagasi pöörduda.“ Julia kummardus ja sõlmis saapapaelad lahti.

„Mida sa teed?“ küsis George.

„Ma lähen talle järele.“ Julia tõmbas saapapaela öösist lahti.

„Aga sa külmud surnuks.“ George haaras ta fliijsjaki seljaosast. „Vesi on nii külm, et lööb su oimetuks.“

„Mul ei ole muud valikut.“ Julia tõmbas end George'i haardest lahti ning astus, villased sokid jalas, kive mööda edasi.

„Sa saad hakkama, Julia,“ ütles Paige Lu, kellele kuulus Paige'i Raamatulehed, kohalik raamatupood. „Ma olen sind jõusaalis näinud. Sa oled sitke.“

Julia ei olnud nii kindel. Ta polnud kunagi tugev ujuja olnud. Algkoolis, kui ta oli olnud Harper Landingu ujula suvises ujumismeeskonnas, oli ema talle öelnud, et ta nägi välja pigem nagu rannale uhutud vaal kui võistleja. Aga kui ta kutsikaga midagi juhtuks, oleks Julia meeleheitel. „Toby!“ hüüdis ta ahastades. „Tule tagasi!“

„Mul on kaubikus üks tekk.“ George nipsutas sõrmi ja Midase kõrvad läksid kikki. „Toome selle ära ajaks, kui sa tagasi jõuad.“

Ülejäänud inimesed salgas hüüdsid muudkui Toby nime edasi. Hüljes oli nüüdseks läinud ning Toby ujus ringiratast, üritades teda leida.

Julia teadis, et ta parim sõber oli segaduses ning iga sekund oli oluline, aga jäisesse vette astumine pani ta õhku ahmima. Tundus, nagu veri ta kehas oleks seisma jäänud ning ta jalalabad, pahkluud, põlved ja nüüd ka reied olid tuimad. Kas ta saab sellega hakkama? Kas ta on üdini vapper, et oma koera elu päästa? Julia hingas sügavalt sisse ja valmistus vette sukelduma, nagu oli teinud ujumismeeskonna päevil.

„Stopp!“ käskis kindel hääl. Kui Julia ei vastanud, pani kõrvulukustav vilistamine teda ringi pöörama. Pikk võõras, õlad laiad ja silmad smaragdrohelised, sobitudes tema särgiga, viskas kingad jalast ja kahlas vette. Ta kõrgtehnoloogilisest materjalist särk liibus rinnalihaste külge ja lühikesed spordipüksid läksid ujukitena puhvi, enne kui kleepusid musklis reielihaste ümber. Võõras torakas sõrmed suhu ja vilistas uuesti. „Toby!“ hüüdis ta. „Siia, poiss.“

Julia pilk liikus mehe tumepruunidelt higist niisketelt juustelt horisondi poole, kus ta koer elu eest ujus. Toby ajas pea kuklasse ja vaatas kalda poole. Ta kiunatas ja muutis suunda, ujudes tagasi randa.

„Sa saad hakkama, Toby!“ hüüdis Julia, enne kui ta hambad hakkasid nii kõvasti plagisema, et ta ei suutnud enam rääkidagi. Kogu ta keha värises, sest külm vesi saatis läbi ta närvisüsteemi šokilaineid, millega ta vereringe ei suutnud toime tulla. Vettinud fliisjakk ei suutnud teda samuti kaitsta.

„Mine tagasi rannale ja soojenda ennast,“ ütles võõras.

„Mitte ilma oma koerata.“ Julia hõõrus oma käsivarsi, et kannahka leevendada.

„Ta ujub nüüd õiges suunas,“ ütles mees. „Temaga saab kõik korda.“

Julia raputas pead. „Aga Toby! on raske. Mis siis, kui tal ei ole piisavalt energiat, et tagasi kaldale jõuda?“

„Pagan, arvan, et sul on õigus.“ Mees kallutas pea küljele ja hõõrus oma nurgelist lõuga. „Ja ma vihkan triatlone.“ Aga hetk hiljem sukeldus ta vette ja ujus Toby poole, enne kui Julia teda takistada jõudis.

„Parem soojenda ennast,“ ütles George ja mässis kopituse järele lehkava teki Julia õlgade ümber. „See Härra Musklimees seal päästab Toby kohe ära.“

„Aitäh!“ ütles Julia, hambad ikka plagisemas. Ta koperdas tagasi kaldale ja trampis jalgu, et veri uuesti liikuma saada.

Kaks minutit hiljem pani vööras väsinud, aga mitte ilmtingi-mata targema Toby Julia sülle. Kutsikas tõmbas keelega üle naise näo ning rahvas juubeldas.

„Vaata seda ma nimetangi õnnelikuks lõpuks,“ ütles Paige innukalt kätega lehvitades.

Toby raputas ennast ja veepiisad lendasid igale poole. Julia oli teki eest tänulik. Isegi ta vettinud villased sokid andsid sooja. Aga Toby päästja värises liibuvates lühikestes jooksupükstes. „Mul on nii kahju,“ ütles Julia ja pakkus mehele tekki. „Võtke see. Ma olen nüüd ära kuivanud.“ Ta polnud kaugeltki kuiv, aga tundis, et mees on teki rohkem välja teeninud kui ta ise.

„Jätke endale.“ Mees istus ajupuule ja hakkas jooksujalatsite paelu kinni siduma. „Ma ei ela siit kaugel.“

„Ei, päriselt.“ Julia istus tema kõrvale palgile ja pani poole tekist mehe õlgade ümber. „Kui teid poleks olnud, oleks Toby praeguseks poolel teel Whidbey saare poole. Kuidas ma saaksin küll teile tasuda?“

„Ei ole vaja mulle tasuda. Labradorid on minu nõrkus. Ja ilusad blondiinid.“

George itsitas nende selja taga. „Hea, et Toby ei ole hele retrii-ver,“ ütles ta, „või sa oleksid kadunud mees.“

Mees naeris, kui tossupaeladele umbsõlme tegi.

Julia vaatas üle õla ja heitis oma raamatupidajale ärritunud pilgu. „Aitäh teki eest, George. Toon selle sulle koju ära pärast

seada, kui olen selle puhtaks pesnud.“ Tal oli hea meel, kui Paige haaras George'il küünarnukist ja tiris ta eemale. Kõrval istuvalt võõralt kiirgas Juliale soojust, kui ta käsi oli vastu mehe märga särki surutud. Ta tundis kiusatust lähemale nihkuda. Selle asemel ta kummardus ja tõmbas matkasaapad jalga.

„George'il on õigus,“ ütles võõras ootamatult püsti tõustes. „Viimane asi, mida ma oma ellu vajan, on koer.“

„Laske mul vähemasti endale jäätist pakkuda.“ Julia hoidis tekki tugevasti õlgade ümber. „Ja öelge mulle oma nimi, et saaksin teid korralikult tänada.“

„Jäätist?“

Julia tõusis püsti. „Külmutatud jogurtit, kui tahate tehniliselt täpne olla.“ Ta torkas juuksesalgu kõrva taha. „Minu nimi on Julia ja mulle kuulub peatänaval Magus Õnn.“ Ta sirutas käe.

„Aaron Baxter. Meeldiv teiega tutvuda.“ Ta haaras naise käe, seda kindlasse haardesse surudes. „Täna külmutatud jogurti eest, aga ei. Ma järgin paleodieeti.“

„Nagu koopamees?“

Aaroni silmanurgad tõmbusid naeratades kurruliseks. „Midagi sellist.“ Ta kummardus ja sasis Toby karva. „Edu selle pahandusest eemal hoidmisel.“

„Jah, täna,“ ütles Julia end tühjaks pigistatuna. „Toby armastab pahandusi.“ Õel tuul puhus üle ta niiske ihu, kui ta vaatas Aaronit eemale sörkimas. Julia värises juunikuu varahommikuses hahetuses. Ta poleks pidanud oma lootusi üles kütma, kui mees oli öelnud, et ta on kena. Aaron oli ilmselt lihtsalt viisakas.

Julia oli ammu selgeks saanud, et oli niisama tavaline kui iga teinegi. Ema oli talle seda rääkinud igal viimasel kui päeval kuni päevani Julia kahekümne seitsmendal eluaastal, mil ema suri õhku ahmides kopsuvähi viimases staadiumis. „Sa oled tavaline,“ tavatses Waverley Harper talle öelda, kui punus enne ujumistrenni ta juukseid patsi. „Kodune ja paks nagu su isagi.“

Waverley ise oli tõeline iludus. Ta oli keskkoolis olnud koju-naasnud printsess, Washingtoni osariigi miss, ja ettekandja Space Needle'i nimelises eksklusiivses restoranis, enne kui ta Julia isaga abiellus. Harrison Harperi ja ta imeilusa noore pruudi vanusevahe oli olnud viisteist aastat, ent mehe rahast ja sidemetest oli piisanud, et Waverley Seattle'ist – ja keskkooliaegse kallima juurest – ära meelitada. Harrisonil ja Waverleyl oli olnud kümme aastat õnnelik kodu, enne kui nad said Julia, ja veel kümme aastat pärast seda, kuni Harrison suri keset Harper Landingu linnavalitsuse istungit saadud südamerabanduse tagajärjel.

Harrison oli isana lahke ja nunnutav, samas kui Waverley oli teinud enda missiooniks igal võimalusel Juliat halvustada. Ta süüdistas Juliat selles, kuidas rasedus oli tema figuuri hävitanud, muutes ta kahe numbriga võrra suuremaks ja sundides kandma liibuvaid kõrge pihaga teksaseid. Üks Julia esimesi mälestusi oli sellest, kui ta käis haiglas ema külastamas pärast üht järjekordset iluoperatsiooni. Ta ei unusta kunagi Waverley sidemesse mähitud paistes punast nägu, mis oli tundmatuseni moondunud, ega haiglas desinfitseerimiseks kasutatud antiseptiku tsitruselõhna. Julia oli väga väiksena teada saanud, et ilu tähendas valu, ning oli ammuilma otsustanud, et seda hinda ei tahtnud ta maksta, eriti kui ei küündinud kaugeltki ema luksuslike standarditeni.